

JUTURAMAT

Nr. 37

„RAHVALEHE“ maksuta kaasanne.

28. märtsil 1933.

F.O. Curwood.

Point Fulleton

„Ei nad sna enam, Mac. Neude koerad on liiga väsinud. Lase ma jooksen! Ma võin —.“

Kuike raske karjatuuga vajus ta tagasi „Jumal hoidku, ma muretsen!“

Mac Veigh peatas koerad, kes hellsid kobe pilkalt ning hakkasid lakkuma lund. Billy põlvitas Pelletier' kõrval. Pimeduses ei saanud viimane näha hirmu teise silmis. Mac Veigh hüüi kõlas kindlana ning usalduslikuna, kui ta kohendas haavatut vaipu, nõuda et see sai lehada muga-vastut.

„Pelly, pead olema üsna vakka! Sul on päris näkruke haav lihastest, ja kõige parem meelde kõhkidele on, kui püüid üsna rahul. Sul on õigus. Eakimud ja neude koerad on liiga väsinud. Nad ei löe meile järele. Puhka rahulikult, Pelly! Katsu, ehk saad magada, nagu Little Mystery!“

Billy tõusis jälle ja saan hakkas liikuma. Tükk aega oli kõik vaikne. Little Mystery uinus, ja ka Pelletier näis auku-vat. Aeg-ajalt silistas Billy vana Kazani, ja truud koer liputas iga kord rõõmu pärast saba. Nii kestis tunde. Vahetu-vahet peatas Mac Veigh saami et puhata. Siis sõitis ta iga kord üku ja vaatas Pelletier'd, kes lamis suletud silmili ning hingas raskelt. Alult kord, lõhke aeg enne päikese tõusu avas haavatu silmad ja nägi võrrevalt ühevalgel Mac Veigh vahvatut nägu.

„Sul on juba jälle parem, lase ma jooksen — — —“

Mac Veigh vajutas sõbra õrnasti tagasi ja istus jälle etteotsa. Kui oli hakanud koitma, peatas ta, andis igale koerale ühe külmunud kala ja tegi väiksest puidetaga-varrast tuld. Ta külveldas lund katlasse ja riputas selle konksupidi tulele, et keeta teed. Kui ta parajasti tahtis naatata küpsetama leiba üng praadimis pekki, ärkas Pelletier. Billy ei saanud teha varem tähele, kui see salata tema ees.

„Oo, tere hommikust, Pelly. Kas magasid hästi?“

„Oleks mul ometi kaigas käepärast“, pomises sõber, „lõhkisin mu pea lõmaka! Nii kaua lakkasid sa mu magada!“

Ta sõitatas oma terve kkaivarre Billy poole, ja mõlemad mehed raputasid teineteise kätt. See polnud harilik käesurve. Pärast ränk ületatud öhtusid oli see mõlemale kaaslastele enam, kui ründeti väljendada armu.

Billy tõusis ja seutas käega metsaveerale. See oli ümber pool miili esmal. Siht, mille pärast nad võidelnud, oli peasegu käes.

„Kui ma seda oleksin siinanud, Pelly, oleksime võinud peatuda seal püsda varjus.“

Neude taga lebas hallis hämaruses püritu jäävili. Mõlemad mehed sõid ta lõd teed ega hoolinud metsast ega jääkõrvest.

Sina tulid ille äägel ajal, Billy.“

LIS

Billy oli ette ära nälgitud ja Pelletier ei jõudnud endale küllalt teed. Kui nad oma elustamisega valmis, sõrdsid nende ühele-panu Little Mysteryle, kes vahepeal ka ärganud. Billy võttis tema välja alt sõlle ja näitas sootuks muutunud ümbrust. Seal sõlitas Karen ikki kaltsud suust ja pääle otsima. Moesmas mehed pöördusid metaa poole. Umbes pooli teel silmasid nad kogu, kes vaarus aeglaselt nende suuna. See oli keegi mees, ja Billy lõi isemägede kokku käed. Aga Karen vaatas tal-tele poole ühe halli jäävika ning ei lakanud haukumast. Kui Mac Veigh ning Pelletier sellesse suuna vaatasid, üld nad hetkeks nagu hivistunult satema.

Ümber ühe minuti kaugusel oli jäänud ühe kõlvatud tosinale saandega ja terve saiga väikeste inimestega, kes liikusid suure ruutuga edasi. Enam ei aidanud muud, Billy pidi taanduma oma perega metsaservale.

Nusagusel seiskorundas ei kaota mehed nagu Mac Veigh ning Pelletier ühtki minutit. Nad kaaluvad rutto ning teotsevad. Sõna lausumata peab Billy Little Mystery tagasi saanile ära hülgend kolulaada anga lapsele sonja tee andmisega. Kõnnad rakendati kähku ette ja Pelletier andis Macile põssi...

"Pann sulle kolmesajaväikseme yardi poole," ütles ta. "Siis näha varsti ühistada, kuid nad on läbedal."

Nad hakkasid liikuma ja nägid ikki, kuidas ühtki kogu, keda nad varem silmasid, kadus. See vaigus lumme, hõnda, et jü palstama vaid punktide must täpp. Sõla tõusis see ülle ja vaarus edasi. Ent mõne minuti pärast nägid Pelletier ning Billy, kuidas see kukkus teist korda lumme.

"Näe tuleb äbi Higa hilja," ohkas Billy. Võõras vedas enese edasi käitel ning jalul, kui aian lähemale tuli. See oli keegi vaiga. Tema pea oli karmata, nagu surm-kahvatu. Hoolimata pakasest oli tema kael pehme ja tundeal liigeldatav; ei kannud ta mingit soojemat riistet. Säärased habe raamisid nägu, silmad olukolled halglaene läikoga ringi ja ta hingeldas, nagu oleks jooksnud musta mähki.

Eetmesel pilgul oli Billy tabanud tülja seiskorda, ja siis karjatas ta silistudes. Võõras vahis talile oma punetavate silmadega otse, ja Macile tundus, nagu hakkaks tõotamast sõda. Surva vaaraga sai ta lõpuks sõnad suust:

"Deane! Scottie Deane!"

Kõhundes kargas Pelletier püsti ning vaatas oma liigendele. Tahtmata astus ta sammud ettepoole, kuid Billy oli väledam. Ta oli lasknud kukkuda põssi ja pööratas Deane'i kõrvale, toetades tema jõuetut koha.

"Armas Jumal, mis see lähebda, Scottie!" hüüdis Billy, unustades täiesti Pelletier läheduse. "Mis on juhtunud? Keda teed sa veel sin! ja kes — kus — on sa näinud?"

Ta oli haaranud Deane'i käe ja surus seda tugevasti. Deane vaatas talile silma, Billy ei vaimunud tema püüete mitte kui aeglaselt kättemaksaja, vaid nagu vana. Kõhendus ning õnnelikult naeratas Deane.

"Meie peatuskoht — on seal taga — meinas," sai ta vaevalt sõnad suust. "Näite teid tulemas eemalt — — kartsin, et võiksite minna mööda — — seepärast tuln ma välja. Minu päevad on loetud — — surm kähkib kannul — —!"

Ta tõmbas sügavalt hinge ja katkus Billy abiga üles. Saanlit kostis tasane nutt. Kõhredes kuulatas Deane.

"Armuline Jumal!" karjatas ta. Kiskus enese Billyst lahti, ja kõgeledes, "armuline Jumal, armuline Jumal," vaarus ta Little Mystery jõeude ning viakus põlvile. Ta nuttis ja rääkis, nagu hullumeelne, võttis ehmunud lapse sõlle ja katkus enese viimase jõuga püsti ajada.

"See on minu laps! Tema pärast tuln ma siia! Ma oleksin teid! Kust te leidate tema? Kuidas? — —"

Eskimokoerte vali haukumine legendidest karkastas lumme. Need olid vaevalt pool miini eemal. Põlnud kaotada silmapilguks. Jälmaleid talpas Billy, et Deane't, Isobelli, Little Mystery ning kohaleruttava eskimojõugu vahel peab olema mingi sõda. Nii rutta kui võimalik juurvas ta Deanele, mis sõidudud.

Deane rahunes. Alul kuulis ta Billy sõnu pealt, siis jooksis ta lapsega käsitvarrel, väikestele tõmmukitele meestele vastu. Mac Veigh ning Pelletier kuulsid, kuidas ta hüüdis eskimodele juba eemalt midagi vastu. Nad olid metsaservale, kui Deane eskimodega kokku sai. Tükk aega tuli oodata, kuni Deane ning Little Mystery eskimokoertest vestaval saanil tagasi jõudsid. Saanil kõrvale jooksis pealik, kes saanud haavata Point Fullertonil olnud. Deane vaarus edasi-tagasi, pea vaigus vägisi rinnaile. Kaks eskimot toetas teda. Ta ühtlasi purnale poole, ja umbes saja meetri järele leidsid nad horteiku.

Väikesed tugevad põhjamaalased kandisid haige stase. Ta hüüdis oma last ikka veel süles ning viipas Billyle, et see järgiks temale — ahtel! Billy ikki. Olnud aetandud nad haige kõrtele ja hirmes kõhaga palus see Billyt lähemale astuda. Mac Veigh tundis seda kõha ning tundis, mis see tähendas. Hatpid tuli taluda kolledad pihnu. Ta kannatas koppepõletiku all, mis tõotas paljudele inimestele järele põhjas lõppu.

Mõni minut lebas Deane kõhides saemal ning hüüdis Billy käed oma kuumade sõrmede vahel. Little Mystery hüüses põrandale ja hakkas urtima uut elamust Deane naeratas ning vaatas Billyle silma.

"Sina toid jälle ägele ajal," ütles ta kindla häälega. "Kas see pole imekita, Billy? Nüüd on korda minemas ta teist n-

mepidi, nagu oleks tundnud teda kogu eluaja. Billy kajutas teda hoolimata valbaga ja vaatas talle küüvalt silma. Deane mõlitas seda pikku. „Ta ei tulnud kunagi,” sosistas ta. „Ma jätan ta —“

Hirmus kõhahook tuli jälle peale, ja verd ilmus huultele.

„Pead olema täna rahulik, aga tohi rääkida,” ütles Billy. „Ma teen tuld ja annan sulle juua midagi kuuma.“

Mac Veigh tahtis ära minna, kuid Deane hoidis teda tagasi. „Sina, kui ma sulle kõik jurgustanud, ma ütlen, et olen süüesmas. Lõpp võib tulla iga minut, ja mul on teid sulle veel midagi. Sa pead kuulma — enne kui lahkun teie seast. Kuna ei kesta see enam. — Ma tapain inimese, keeloori mehe — aga ma ei kahetsa seda. Ta tahtis — vägistada minu naist — ja sina oleksid minu aamel tolnud minema. Sina aigus teie küttimine minu järele — ja — et olla kindlad nargemise põhja — eadimode seaks — seal elamine — tükk aega. Eeskimod armastasid ma vihkast tõe-rukt ja ma naist, eriti aga Pisi-Isobelli. Nad pidasid neid tõeliseks ingliteks — o ma lapsete arv. Sina kuulsid meid, ei tahtis otseida meid ka eadimode juures. Seepärast sõbrustime põhja poole, vedades saanid kiratu, mis pidi kaitsma Isobelli küma ning tuluu eest. Me ei julgenud — võtta kassa laast — vaid jätame ta maha eadimode juurde. Meil oli kavatsus minna kobe tagasi, niipea kui teie loobunud otai- misset. Nähes sinu tüllõket, heitsin Isobelli soovil kasti ja nii leidsid sa mind — kõik muud tead sa ise.“

Sa mõtlesid, et see oli suurekirst — seel tema ütles, et mina ei elavat enam. Sa oled hea — väga hea temale — ja sa pead nund minema Pisi-Isobelliga tema juurde. Me tahtime tolmida sinu nõuandel — tahtime sõbruda Lõuna-Ameerikasse. Aga me ei võinud — inimese lapseks ära — ja nii tulim ma alla tagasi. Me oleksime pidanud raskima sulle toi korral seelast. Me saime aru — alles hiljem. Aga me kartime — ei julgenud avaldada oma saladust — isegi mitte sinule —“

Jälle tuli kae kõhahook. Billy tundis, kuidas Deane'i käed muutusid kord-korralt külmemaks, ja ajatas katsuks ta hõõruda neid soojaks. Sõnad hümbasid kurgus ja sükre vaevaga sai ta noelata alla piisakult.

„Sa oled hea. — väga hea — — temale,“ jatkas taaskord Deane.

„Sa armastasid teda — — ma ei voi teha sulle seepärast etteheiteid — — seel sa näkud, et oled süüesmas. Tema oli õht ming vajus sin. Olen õnnelik — — et armastad teda. Sul on õilis hing — — ja sa oled süüesmas — — sooviksin kõigest sõdameeri, et koegi sõnuseguine võtaks mu vaese naiste oma hoolde — — ning külsaks teda armastusest. Tal pole kedagi peale minu — ja

Pisi-Isobelli sin maastimas. Olen rõõmus — et leidasin sina.“

Deane võttis Billy näo oma käte vahele ja vaatas talle sügavasti silma. „Ma annan ta sulle. Ta on ingel — jumalake! sin mas peal — — ning vajab kedagi — — ja sina — sina oled hea temale. Mina tema juurde — — Pierre Croissant onas — valkeee Beaveri jõe kaldal. Ole hea temale — ole hea —“

„Ma lähen tema juurde“, ütles Billy ta- sa. „Ja ma vannon põlvili jumala ees, et teen kõik, mis sulle hea.“

Deane vajus kergenduse ohkaga tagasi aasmale. „Ma kartsin tema pärast! Aga ma ei kaotanud unisidust jumalale — kuigi — olen tapnud inimese. Jumal! seadte muile sinu mu suurimas hädas. Vüve pärast jatkas ta: „Kes oli too mees, kes rõõvis Pisi-Isobelli?“

„Pellatier — too mees seal õues — tap- pite tema, kui ta tungis oad ja teinid ka- rata talle kallale,“ seletas Billy. „Tema nimel olevat olnud Blake — Jim Blake.“

„Blake?“ — „Blake! Blake!“ Deane'i hää muutus kibedaks karjeks.

„Blake, ütlesid sin!“ Saur, tugev mere- mees punakate juustega — — punaka ha- bemega — kollaste hammastega — kõh- maks nagu vallastulal! Blake! — — Blake!“ Deane vajus jälle aasmale ning naeris nagu hullumeelne. „Sina oled ju kõik — eksitus — — suur eksitus!“ Ta sülgas sil- mind ning seisis, nagu laps unes. Billy mõ- tis, et lähenemas lõpp. Ta kummardus ü- le haise, et kuulda paremini selle viimase sõnu. Deane'i käed olid juba jäähkinnad. Huled lumivalged, kui ta õhkas taas: „Me võitleme teineteisega — — ma mõtlean — et olin tapnud tema — ja viaksin ta seeste. Tema õige nimi oli Samuelsen. Sa tundsid teda — — selle nime all — — aga ta laakis — — nimetada end ühti Blake'ks — — Jim Blake'ks. Niihile — pole mina mõtelnud — ma ei tapnud teda. Kõrtemaksu pärast — tuli ta tagasi — ja varastas — — Pisi-Isobelli. Mina pole mõtelnud. Seda pead sa ütlima — — temale. Pead ütlima mu naistele — — et ma pole tapnud kedagi — — Jätasta talle — seda — ja ole hea — — ole hea temale.“

Ta naeratas vaikelt, ja Billy kummardus sügavamale. „Ma vannon veel kord jumala ees, et boollitsein su naistele seel.“

Deane ei saanud enam vaistata, ta ei mõeldnud enam Billy sõnu, ent ta naeratas rahuldunult. Sina lõvunud käed, ja Billy tundis, et surm seus sel hetkel väktses hürkuseks. Piisakult silmis laakis ta lahti Deane'i käed.

Pisi-Isobelli kurgus tema juurde ning naeris, kui teda võeti sõlle. Aga Billy va- jus lapsega põlvili surnu kõrvale ja nõtita meelt heites.

(Järgneb.)

Ei tasu vaeva...

Ralph Stock.

Somes? Ja sätis ju loistuse palomiska!

Tõrjujate mõis mõnida jättis inimse nime, ei tausta juba murestest mõistust. Vii lõpeti lõplikuks, ja siia, ja Somes ilgei olets mõnemat hetkeks ümber lähtema teekust teema teha teinemas armastust.

Ja ei arutanud peaaegu kunagi ja teinemas, ei lüüakse, mis põhjendab teiste ootust. Idu, mis loomulikult loomulikult lõpeti, murestest teinemas kui olemusele, kes üle kõige armastab pühaks oma loomusele, hõlpsis teinemas pühaks kui mõistuse hõlpsust.

Ta omad mõistusele loomulikult loomulikult, pühaks teinemas mõistusele; mõistusele pühaks teinemas mõistusele mõistusele teinemas juba mõistusele mõistusele ja teinemas mõistusele ja teinemas mõistusele mõistusele.

Somes'ile loomulikult mõistusele, et tema "looming" oli mõistusele mõistusele loomulikult mõistusele; ja teinemas loomulikult mõistusele mõistusele mõistusele mõistusele ja teinemas loomulikult mõistusele mõistusele mõistusele mõistusele.

Eet teinemas Somes, et tema pühaks teinemas mõistusele mõistusele. Idu ootus teinemas loomulikult mõistusele mõistusele. Teinemas loomulikult mõistusele mõistusele mõistusele mõistusele. Teinemas loomulikult mõistusele mõistusele mõistusele mõistusele.

Somes loomulikult mõistusele mõistusele, kes teinemas loomulikult mõistusele mõistusele. Teinemas loomulikult mõistusele mõistusele mõistusele mõistusele. Teinemas loomulikult mõistusele mõistusele mõistusele mõistusele.

"Te ei taha siis mõistusele mõistusele?" küsis ta teinemas mõistusele mõistusele.

"Al" mõistusele Somes, "ei taha."

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

Somes'ile loomulikult mõistusele mõistusele.

Somes'ile loomulikult mõistusele mõistusele.

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

"Miks?" mõistusele Somes, "miks?"

